

sionem, sed solam gratiæ dispositionem, quæ præsumitur quamdiu oppositum non constat.

16. Tertio dicendum est, Prælatum religionis jure suo posse subditos absolvere a peccatis in religione reservatis, vel alteri eam jurisdictionem committere. Hæc assertio quoad priorem partem est per se nota, quia cum peccatum reservatur superiori, apud illum manet jurisdictione ad absolvendum a peccatis hujusmodi. Est autem hoc respectively intelligendum de superiore non tantum reservante, sed etiam cui fit reservatio: quamvis enim Generalis vel Provincialis solus, vel cum Capitulo sibi proportionato, juxta morem religionis, reservet peccatum, non tamen semper sibi reservat, sed conventuali Prælato; de illo ergo dicimus posse jure suo absolvere, et a fortiori omnem superiorem Prælatum. Sed quid si peccatum reservetur soli Generali, vel Provinciali? Respondeo, tunc non posse conventualem Prælatum jure suo absolvere; sicut non potest Parochus absolvere jure suo a peccatis reservatis Episcopo. Ad providentiam aut Provincialis, vel Generalis pertinet providere modum quo possint subditi absolvi a talibus peccatis in absentia sua, quia cum hæc sit frequens et diuturna, et confessio cum absolutione non possit fieri per litteras, injustum esset cogere subditos tanto tempore confessione privari, vel cogere illos ut vel diminue confiteantur, tacendo peccata reservata, quia ab eis absolvi non possint, vel licet integre confiteantur, ut ab eis absolvi non possint, nisi per accidens, sicut a peccatis oblitis. Imo, licet peccatum habeat annexam excommunicationem reservatam Provinciali, cujus absolutio per litteras potest impetrari, qua impetrata, tollitur reservatio culpæ, nihilominus molestissimum esset subditis gravamen expectandi absolutionem censuræ per litteras a Provinciali, tum propter moram, tum propter periculum reservationis; et ideo semper esse debet præsens qui possit absolvere, vel simpliciter, vel saltem sub onere comparandi tempore commodo.

17. Altera pars etiam est certa, quia in Prælato jurisdictio circa hæc peccata est ordinaria, convenit enim illi ex vi sui muneris; ergo potest illam delegare. Dices: quando reservatio fit a Capitulo vel Prælato superiore, tunc inferior Prælatum solum ex commissione superioris reservantis habet jurisdictionem circa talia peccata; ergo est jurisdictio delegata; ergo non potest illam alteri committere. Respondetur negando antece-

dens, si de nova aut de speciali commissione intelligatur: nam reservare peccatum conventuali Prælato, non est novam jurisdictionem illi committere, sed est non auferre, quæ convenit illi ratione muneris; quod si hæc vocetur commissio, non est delegatio, sed traditio ordinariæ jurisdictionis. Occurrit autem hic mihi peculiare dubium, si peccatum sit reservatum Provinciai vel Generali, et ipse designet aliquem, qui in absentia sua absolvat, an ille possit vices suas alteri committere. Respondeo tamen non posse, quia revera ille tantum est delegatus. Unde idem dicam in illo casu de ipsomet Prælato locali, etiamsi illi facta sit commissio a Provinciali vel Generali, quia tunc etiam est pure delegatus, quia illa commissio non est ex proprio munere, neque a jure, sed ab homine; ut si Episcopus committat Parochus peccata sibi reservata, non potest illam jurisdictionem alteri subdelegare.

18. Dices: ergo cogitur subditus tunc confiteri Prælato proximo, vel uni confessori, cui facta est commissio, nec potest ab eis obtinere facultatem confitendi alteri, quod esset valde molestum, et sæpe etiam nocivum. Ponamus deinde Provinciale lapsus esse in peccatum, quod respectu illius est reservatum Generali; cogetur ergo illud confiteri soli confessori sibi designato a Generali, nec poterit obtinere facultatem confitendi alii, nisi ad Generalem recurrendo, et ita esset ipse pejoris conditionis quam cæteri. Respondeo ad priorem difficultatem, illud non esse inconveniens, in rigore loquendo, quia satis est quod Provincialis uni committat vices suas, qui ad illud opus quasi permanenter expositus sit, et sit quasi pœnitentiarius ejus; quod si aliquis subditus illo contentus non fuerit, recurrere poterit ad Provinciale, medio alio sacerdote, nomine pœnitentis tacito, petente facultatem; quod si passus fuerit moram, sibi imputet, cum ad pœnitentiarium expositum nolit recurrere. Suvius tamen faciet Provincialis, committendo talem facultatem cum potestate subdelegata, vel duobus aut tribus illam committendo, si commode fieri potest.

19. Atque idem fere dici potest ad alteram partem, quamvis in eo casu sit specialis difficultas, eo quod recursus ad Generalem et difficilior est, et tardior, et præterea, quia Provincialis vix aut nullo modo potest petere novam facultatem, tacito suo nomine. Et ideo in designando confessore Provinciali cum tali

facultate, videtur magis necessarium ut habeat illam cum potestate delegandi, vel certe ut illam habeat tanquam ordinarius minister respectu talis personæ. Utcumque tamen id fiat, non potest vitare Provincialis quin ab eo petat facultatem confitendi alteri, et sive illam per se, sive per alium petat, excusari non potest quin confessori innotescat persona, pro qua facultas postulatur; quia non habet alium pœnitentem pro quo possit postulari. Sed hoc non est inconveniens, est enim tanquam onus illius muneris quod tolerandum est, nam et est necessarium ad debitum ordinem, quia etiam Prælatum, cum sit homo, indiget fræno reservationis, et non potest alio convenienti modo illi provideri de ministro, qui eum possit absolvere, eo quod superiorem distantem habeat. Et aliunde, sicut ratione muneris, et donorum quæ ad illud supponuntur, tenetur liberior esse hujusmodi culpis, mirum non est, si in illas inciderit, quod majus etiam sentiat onus et gravamen.

20. Occurrit tamen statim quæstio, an superior non solum possit, sed etiam teneatur delegare hanc facultatem quando subditus id postulet. Sed hanc quæstionem tractavi sufficienter in 4 tomo, disp. 30, sect. 4; et in 5 explicavi modum concedendi illam; quæ hoc loco repetere necesse non est. Sed propter quosdam, qui nimiam licentiam in hoc negotio subditis concedunt, addendum hic occurrit vulgare dubium, si Prælatum neget hanc licentiam subdito petenti illam per se, vel per alium, an eo ipso possit subditus alteri confiteri, et ab illo absolvi a peccatis reservatis. Non enim defuerunt qui id affirmarent; quia tunc subditus vim patitur a Prælato; ergo eo ipso habet jus confitendi alteri. Antecedens patet, quia Prælatum graviter peccat negando hujusmodi facultatem, contra suum munus, et contra præceptum Pii V, in quodam Motu proprio anni 1571, Prædicatoribus concesso, in quo declarat eos non posse per Bullam Cruciatæ eligere confessorem sine licentia Prælatorum. Et subdit: *Eisdem tamen Prælatibus in usu hujusmodi potestatis, seu cum subditis, benignos et faciles se exhibeant, præcipimus.* Consequentia autem probatur, quia, eo ipso quod inferior Prælatum injuste negat dictam facultatem, præsumitur superior Prælatum, vel ipse Papa concedere illam, ne subditus perplexus et sine remedio maneat.

21. Sed nihilominus sententiam hanc fal-

sam esse existimo, quia nullo jure fundatur, nec auctores antiqui illam docent, nec talis consuetudo est inter timoratos viros, nec denique ratio ulla illi suffragatur. Nam in hoc sacramento non sufficit ratihabitio de futuro, nec voluntas præsumpta, si non sit de aliqua voluntate, quam revera habeat vel habuerit Prælatum, et præsumptio fundetur in aliquibus sufficientibus signis talis voluntatis; in præsentem autem nulla sunt talia signa, neque ulla verisimilitudo, quod superior habeat vel habuerit talem voluntatem. Imo, si prudenter res consideretur, existimo nec ratihibitionem de futuro hic intervenire, quia potius Prælati superiores præsumendi sunt gravate ferre hujusmodi subditorum libertatem, quia licet alicui fortasse interdum posset esse utilis, sæpius esset in ruinam, et in dispendium religionis. Denique illa sententia, intellecta de absolutione directa a reservatis, parum consentanea est doctrinæ Concilii Tridentini, sess. 14, c. 7; quomodo autem possit sano modo explicari, statim dicam. Videantur quæ generatim de hac facultate petita, et non obtenta, dixi in 4 tomo, disp. 17, sect. 4.

22. Sed quæret aliquis, quid faciet pœnitens cui hæc facultas negatur, et necessitatem habet celebrandi vel communicandi, ita ut si omittat, scandalum vel infamia sequatur. Quidam dicunt, habita contritione, vel probabili existimatione ejus, posse communicare, non præmissa confessione, tanquam is qui non habet copiam confessoris. Sed circa hoc est imprimis advertendum, non quodcumque peccatum Prælati in deneganda facultate sufficere, ut statim concedamus subdito hanc, vel similem licentiam. Potest enim hoc peccatum consistere, vel solum in nimio rigore, et in periculo in quo constituit subditum, vel male confitendi, vel concipiendi aversionem et quasi odium confessionis; vel potest esse peccatum in hoc quod superior intendit abuti notitia confessionis, ita ut subditus inde probabiliter timeat aliquod grave damnum, vel fractionem sigilli. Quando peccatum est tantum primi generis, illud non est satis ut subditus deobligetur ab observatione divinorum præceptorum, quando vincendo difficultatem, et sustinendo rigorem nimium superioris, nullum probabile incommodum, neque injuriam sacramenti timet, licet superiori confiteatur, sed solum ruborem, verecundiam, et similes difficultates, quæ, moraliter loquendo, non sufficiunt ad excusandum a divino præcepto. Si ergo

in eo casu communicare vult, confiteatur integre cui potest, quia habet divinam obligationem, et nullam sufficientem excusationem.

23. Quando autem peccatum est posterioris rationis, habet sine dubio subditus sufficientem excusationem, ut constat ex materia de Pœnitentia. Potest ergo tunc communicare, licet superiori non confiteatur. Addo vero, etiam posse confiteri alteri ordinario confessori, et ab eo posse absolvi, quamvis absolutio solum cadat directe in peccata non reservata, et alia tollantur solum indirecte, sicut oblita. Imo vero non solum existimo hoc posse fieri, sed etiam esse convenientius, et omnino faciendum, si quis habeat conscientiam alterius peccati mortalis non reservati; quia ille est dispositus ad confessionem, et ad effectum absolutionis, quantum est ex se, ut supponimus, et alioquin confitetur quantum potest, et quomodo potest; et quod licite id facit, cum sit in necessitate communicandi; quæ est sufficiens ut debeat sic confiteri, tum ut impleat præceptum divinum, tum ut fiat ex attrito contritus, si fortasse non pervenit ad veram contritionem. Confessor autem potest et debet tunc absolutionem præstare, si sibi constet pœnitentem habere justam excusationem non confitendi superiori, quia pœnitens est dispositus, et integre confitetur quantum potest, et est in sufficienti necessitate absolutionis. Neque est quod confessor de jurisdictione dubitet, quia tunc non utitur jurisdictione præsumpta (in quo differt hæc sententia a præcedenti), sed utitur jurisdictione certa, quam habere debet circa alia peccata confessa, quæ sufficit ad conficiendum sacramentum, quo indirecte tollantur peccata reservata, etiamsi in illa nulla sit jurisdictio. Per hoc autem remedium subvenitur necessitati pœnitentis, et servatur reverentia debita sacramento Eucharistiæ, et non minuitur rigor reservationis, nam semper manet eadem obligatio confitendi directe illa peccata superiori, vel ei qui ab illo jurisdictionem habuerit; in quo maxime differt hic modus dicendi a præcedenti in n. 20, nam juxta illum, consecuta semel absolutione, non oporteret illa peccata iterum confiteri superiori, quia remissa fuisse dicuntur per jurisdictionem ipso jure, vel tacite datam a majori Prælato; imo etiam fit ut pœnitens maneat liber ab omni onere comparendi, quia sicut præsumitur jurisdictio data, ita præsumetur absolute et simpliciter data; maxime

ubi peccatum non habet annexam censuram reservatam, quod sine dubio maximum inconveniens est. Et ideo illa jurisdictio præsumpta, ut dixi, nullo modo est admittenda; absolutio autem directa juxta mensuram propriæ jurisdictionis, cum remissione indirecta eorum peccatorum, in multis casibus necessario admittenda est, ut ex propria materia constat; unus ergo illorum est hic, de quo agimus, et alium similem in sequenti videbimus.

CAPUT XX.

AN PRÆLATI REGULARES POSSINT ABSOLVERE SUOS SUBDITOS A CENSURIS.

1. Hactenus de peccatorum absolutione dictum est, jam de absolutione censurarum agendum, quæ possunt etiam distingui in censuras ipsiusmet religionis, et ab extrinseco provenientes; item in censuras a jure vel ab homine; item in reservatas et non reservatas. Deinde potestas absolvendi ab illis esse potest vel ex jure communi, vel ex jure et privilegiis regularibus. Primo ergo dicendum est, Prælatum religionis jure communi posse absolvere ab omnibus censuris non reservatis, et ipso jure latis, sive sit jus commune, sive proprium religionis. Probatur ex cap. *Nuper*, de Sentent. excom., ubi quilibet proprius sacerdos dicitur habere hanc potestatem; quia ubi conditor juris absolutionem non reservat, concessisse videtur, ut ibidem dicitur. Quæ regula in omni jure, tam communi, quam regulari, eadem ratione locum habet; Prælatum autem religionis est proprius sacerdos suorum subditorum, ut per se constat; ergo. Ex quo infero, etiam ordinarium confessorem conventus, vel quencumque alium approbatum ab ipso Prælato ad audiendas confessiones subditorum, cum jurisdictione absolvendi a mortalibus non reservatis, posse etiam absolvere a quibuscumque censuris non reservatis per talia peccata contractis; nam juxta probabiliorum sententiam, quam in tom. 5 approbavimus, decisio cap. *Nuper* extenditur ad quemlibet sacerdotem habentem jurisdictionem ad absolvendum a peccatis mortalibus, ratione quorum censetur consequenter concessa potestas absolvendi ab hujusmodi censuris; nam, qui delegat potestatem ad aliquid, censetur concedere potestatem ad omnia necessaria ad talem finem, ut est vulgatum in jure. Et confirma-

tur, quia aliqua est constituenda differentia inter excommunicationem reservatam vel non reservatam Prælato; nulla autem esset, si confessor ordinarius non posset absolvere ab excommunicatione non reservata. Hic autem oriebatur dubium de censuris juris communis peculiariter commissis Episcopis, de quo infra dicemus.

2. Secundo dicendum est, Prælatum religionis jure ordinario posse absolvere subditum ab omni censura lata ab homine, tam per sententiam generalem, quam per particularem, nisi sit lata a superiore Prælato suo. Probatur assertio, quia censura ab homine, ab eodem tolli potest a quo fuit posita, vel ab ejus superiore; sed religiosus non potest ab alio homine excommunicari nisi a Prælato suo; ergo ab eodem potest et debet absolvi. Habet ergo Prælatum jure ordinario hanc potestatem, quæ, si consideretur in Prælato superiore, extendetur ad omnes censuras latis ab inferioribus Prælati sibi subjectis. Atque hinc facile probatur exceptio: nam inferior non potest superioris sententiam revocare.

3. Potest autem quæri an illa exceptio intelligenda sit tam de sententia generali, quam de particulari. Breviter tamen respondeo quod, licet in rigore juris utriusque adhibenda videatur, nihilominus ex usu et pia interpretatione, generalis sententia in hoc æquiparatur juri, ita ut, si censuram sic latam Prælatum sibi expresse non reservet, eo ipso illam ordinariis Prælati vel confessori reservare censeatur, juxta regulam dicti cap. *Nuper*. Solum ergo in sententiis specialibus illam limitationem intelligit. Ex dictis autem constat, nomine Prælati in præsentem comprehendere Summum Pontificem, qui generali et speciali titulo est supremus Prælatum religiosorum, et ideo ipse potest absolvere quoscumque religiosos a quibuscumque censuris latis a quibuscumque aliis Prælati; alii vero non possunt absolvere a latis ab ipso, nisi quatenus ab eo conceditur, vel expresse, vel per generalem regulam cap. *Nuper*.

4. *An de censuris ab Episcopis latis procedat assertio.*—Peculiarem vero difficultatem habet quid dicendum sit de excommunicatione religiosi lata ab Episcopo in casibus in quibus eam in religiosos ferre potest, etiamsi exempti sint; nam de sibi subjectis nulla est quæstio, quia cum ipse sit ordinarius Prælatum talium religiosorum, regula posita in eo locum habet. Potest autem interdum Episcopus aliquid præcipere religiosi sub pœna excommuni-

cationis, ut quod ad processionem vocati accedant, juxta Concilium Tridentinum, sess. 23, cap. 13, de Regul., et in aliis casibus illis commissis in eadem sessione, variis decretis de Regularibus, et sess. 5, cap. 1, de Reformat., et aliis locis similibus. Tunc ergo, cum certum sit ipsummet Episcopum posse absolvere, et a fortiori Pontificem, de Prælati religionis dubium est, nam cum non sint subditi Episcopis, non videntur comprehendi sub exceptione posita; poterunt ergo absolvere subditos ab his censuris. Respondeo nihilominus non posse, quia in eo actu revera sunt Episcopi superiores Prælati respectu Prælatorum religionis; nam vel Episcopi in eo actu procedunt ut delegati Sedis Apostolicæ, ut sæpe in dicto Concilio dicitur, et tunc constat non solum esse superiores, sed quodammodo supremos, quia utuntur jurisdictione Pontificia sibi delegata; vel se gerunt ut propria jurisdictione utentes, ablata exemptione, quantum ad talem casum; et sic etiam sunt superiores, quia omnes Prælati religionum jure ordinario essent subditi Episcopis, nisi essent exempti; ergo pro illis casibus, in quibus exempti non sunt, manent inferiores Episcopis; ergo non possunt absolvere a censura lata ab Episcopo in aliquo tali casu per sententiam particularem, nam de generali aliud est, ut diximus.

5. *Privilegium eximens religiosos a censuris, nisi nominentur.*—In quo tamen obiter notandum est privilegium concessum a Nicolao IV, quod his verbis refertur in Compendio Societatis, verb. *Excommunicatio*, § 3: *Nicolaus IV noluit fratres ligari aliqua sententia excommunicationis, suspensionis et interdicti, hominis, nisi nominatim fieret mentio, nec sufficeret, si diceret in sententia generali, ut perinde valeant, ac si essent nominati expresse.* Quod privilegium si intelligatur de expressa nominatione singularum personarum regularium, est satis magnum; si autem intelligatur solum de expressa nominatione talis vel talis religionis, vel monasterii, et omnium religiosorum ejus, minorem continet gratiam, sufficientem tamen ad explicationem privilegii, si alia verba non repugnant. Videtur prior sensus magis consentaneus verbis, quia proprie non dicitur fieri mentio nominatim aliquorum quando sub generali appellatione talium religiosorum comprehenduntur; præsertim quia ibi dicitur, *non sufficere, si dicatur in sententia generali, ut perinde valeant ac si essent nominati expresse.* Quod credibile non est